

1115. szám.

1879. Deczemb. 28.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

A NAPSUGÁR.

Gyermekkorom legtávolabbi időpontja amire vissza bírok emlékezni az, hogy egy

sötétes szobában egy fehérszakálu öreg embernek az ölében ültem, akit azelőtt sohasem láttam, vagy akit nem emlékeztem hogy azelőtt láttam volna, s aki mindenféle enni-valót rakva az ölembe, s a hajamat simogatva szeliden mondogatta: Egyél kis leányom! Ne félj kis leányom. De én nem azért nem féltem tőle, mert ő mondta, hanem azért, mert kedvezései közben olyan szeretettel nézett rám, hogy nem is tudtam, hogy mért félnék tőle, s meg is csókoltam, mikor mondta hogy csókoljam meg, azután pedig mikor jól tartott, le is hagytam fekteteni magamat tőle a mama ágyába, mint mondá, melyen kívül még egy másik is volt a szobában.

Azután gyertyát gyújtott, mert ekkor már sötét lett, s engem befelé fektetett a falnak, hogy annak a világossága a szememet ne érje és könnyebben elalhassam. Hanem nem tudtam és nem is akartam elaludni, mert szép meséket mondott. Többször ismételte azt is, hogy nemsokára itthon lesz a mama.

Egyszer aztán valami nesz hallatszott

kivülről és nemsokára a szobába jött valaki.

Ezután susogást hallottam, mire az ágyhoz közeledett valaki, s aztán azt is éreztem hogy fölém hajlik, hogy fálnak fordított arcomat láthassa.

A falat széles árnyék sötétítette el, s amint az öreg bácsi szavaira, hogy »Nézd, kis leányom, megjött a mama!« — a szememet fölvettem, egészen közel egy asszonyt láttam magamra hajolva, kinek nagy vörös képétől úgy megijedtem, hogy elsikolytottam magamat, s nem is birtak többet megbékíteni, ám-bátor az az asszony almákat tett mellém, s azt mondta hogy szeret engem; többször meg is akart csókolni, amire még jobban sirtam.

Tudom hogy másnap az öreg bácsi ágyában virradtam meg. A bácsi már leste fölébredésemet, s hogy mingyárt amint a szememet kinyitom, jókedvet csináljon valamivel, hamarjában megkakukkoltatta az ágy mellett lógó kakukkos órát, aminek én nagyon örültem, mert nem láttam még azelőtt olyant.

Azt mondta, hogy ne híjam őt ezután bácsinak, hanem nagyapónak, mert ő azt jobban szereti. Én hamar meg is szoktam ezt, hanem nagyon nehezen ment rá a nyelvem, hogy azt az asszonyt meg mamának híjam, mert a nagyapó ezt is akarta. Én meg napsugár vagyok, azt mondta, mert földeritem az ő komor házát.

Akkor nem tudtam, de most elmondhatom hogyan és mért kerültem én a nagyapó házához. — Az az asszony a második felesége volt, aki elüldözte a háztól a nagyapó leányát, amíg élt, a halála után pedig hátramaradt fiát is, Miskát, aki inas volt a falu kovácsánál. De hogy még a szívéből is végképen elüldözze, odavetett engem a házhoz, mert látta, hogy a nagyapó amikor még régebben ott voltam egyszer a szüleimmel, nagyon megkedvelt, és azt gondolta, hogy ha mindig körülötte leszek még ugysem kell majd neki a Miska. Sok kis testvérem volt, szegény szüleim, kik a városban laktak, s alig tudtak tartani bennünket, nem sok ellenkezéssel váltak meg tőlem, sőt megnyugvásukra szolgálhatott, hogy annyi gyermekük közt legalább egynek a sorsa biztosítva látszott a jó módú utibiztos házábanál.

Ha a volt a célja annak az asszonynak, hogy a nagyapó szívét egészen elfoglaltassa velem, a legelső helyen kívül tudniillik amelyet ő maga foglalt el abban, s amelyet senki és semmi el nem vehetett volna tőle, — ezt a célját el is érte: a nagyapó végtelenül szeretett engem, s én is nagyon szerettem, s megtettem volna és meg is tettem akármit amivel tudtam hogy kedvére lehetek. Hanem azt az asszonyt mégis csak olyankor hittam, amikor ő is jelen volt, annak aminek ő akarta: mamának.

Hiába mondogatta ez is előttem, de csak akkor ha a nagyapó hallotta, hogy ő is szeret, szeressem én is; de éreztem én hogy nem szeret, s én sem tudtam volna szeretni semmiért sem. A nagyapónak mindig, de neki csak a nagyapó fülehallatára voltam Napsugár, máskor koldustarisznia, amit többször is hallottam tőle mint a másikat, mert a nagyapó többet volt oda hivatalos járatban mint otthon.

Olyankor sokszor nekem esett minden ok nélkül, s dühösen ütött. Egyszer épen ilyenkor jött haza egy vasárnap délután Miska, a kovácsinas, aztán ezt ütötte, de a nagyapónak mikor hazajött mégsem mert szólni egyikünk sem: nem fenyegetett vele bennünket azaz asszony, de én legalább ösztönszerűleg éreztem, s azt tartom Miska is azt gondolta, hogy akkor még rosszabbul járnánk.

A nagyapónak meg sejtelve sem volt ezekről, mert mikor haza jött, maga az az asszony szokta mondani neki: »Nos, mit hoztál a Napsugárnak? Semmit sem hoztál a Napsugárnak?«

A nagyapó meg csak tartotta oda nekem a nagy zsebjeit, valamelyikben mindig találtam valamit, s nagyot nevetett ha véletlenül, miután hiába jártam meg már valamennyinek a fenekét, épen a legutolsóban.

Azt is többször mondta a nagyapónak az az asszony, ha a faluban járva egyszer más-szor hazajött: »Hát az unokádnak nem adtál egy hatost, ha láttad? Bizony adhatnál neki olykor egyegy hatost, ha véletlenül látod!«

Mindezeknek és más csalhatatlan bizonyosságoknak az alapján aztán tizszer is elmondta napjában a nagyapó, hogy az ő ma-

mája igazi menyei angyal, akinek még a lábnyomát is meg kellene csókolni. Kiváltképen mondogatta pedig ezt Miska előtt, amint minden negyedik-ötödik vasárnap délután haza jött, s félénken lehuzódván valahova félre egy székre, míg engem a nagyapó az ölében tartott, várta hogy a nagyapó beszéljen hozzá. Hanem ama szavakon kívül ritkán hallhatott tőle egyebet.

Két esztendő töltem így a nagyapó házában, s egészen beleszoktam már az ott folyó életbe: szeretni a nagyapót, és félni attól az asszonytól, amit szintugy betanult kivülem játszó pajtásom, Bundás is, a nagy szelindek kutya, aki szükölve tért ki az utjából jó előre, míg én földbe gyökerezett lábakkal s ijedtemben mozdulni sem bírva maradtam álló vagy ülőhelyemben, valahányszor felém közeledett, ha egyetlen játszóhelyemről, a házvégeben levő padlás-lépcső alól nem láthattam is hogy közeledik, de a kövecses udvaron rendesen lassu csoszogó lépésekben hurczolt kaffogó papucsainak egyszerre sebesen meginduló iszonyu kaffogatásából kivettem, hogy közeledik, olyan földrengőn lépve mint valami nagypatájú nehéz sörkocsis-ló, mikor egy kicsit trappban megy. Jaj volt, ha ilyenkor ijedelmem legyőzte megbénulásomat, s elfutottam, mert utánam vágtatott, elfogott, letepert, s ha meg lett volna patkolva sem gázolhatott volna igazában össze, mint azokkal az iszonyu papucsokkal.

Közvetlenül ilyen jelenet után ért egyszer haza a nagyapó, mire hamar egy nagytál szőlőt tett elé, miből javában ennem kellett mire a nagyapó belépett.

Némelykor nem tudom mi jött rá, danolt is magában, csak úgy dudolva, de néha egy-egy hangot egészen váratlanul hirtelen rikoltásban élesen kivágva, aztán megint hirtelen magában tovább hurukkolva, ami különösen ijesztő volt, mert idegenszerűn elütött minden emberi énekhangtól, s olyanforma volt mintha a kanpulyka akarna dallamokban öblögetni.

Legtöbbnyire olyankor szokta rákezdeni, ha benvolt a legbelső szobájában melybe kivüle senki sem járt. Onnét kiváltképen kísértetiesen hallatszott az, Bundás egyszer tutulni is kez-

dett rá, amint együtt hallgattuk, úgy hogy kénytelen voltam nevetni Bundáson.

Az az asszony meghallotta a nevetésemet, s a külső szobába kijöven, mérgesen kikiáltott, hogy vigyek neki egy pohár vizet. Reszkettem, mert tudtam, hogy mi vár rám.

A szolgáló — mert néha akadt egyegy két-három napra, aztán megszökött — hogy megmentsen bevitt neki egy pohár vizet. — A szolgálót kikergette vízestül, s még mérgesebben parancsolta, hogy én vigyem be.

Remegve engedelmeskedtem, s amint beléptem, — csak ezt várta! Megkapta a kezemet, nem bánva hogy kidőlt és összetört is a pohár, aztán lihegve dühében belóditott.

Csak most vette észre, hogy nagy vörös macskája, melyről azt szokta mondani hogy semmiért sem adná oda a világon, egy délről eltett pecsenyedarabot visz, hát máskorra halasztva az én porciómat, egész dühvel a macskának rontott. Az futott ugrott előle a szájában tartott prédával föl a butorokra, le az ágyak alá. Az az asszony dühödten hajszolta

ágaskodva, bukdácsolva, csapkodva s kapkodva utána, és egyre dühöttebben kiabálva de a nagy hajszban utójára egészen elrekedt fuldokló rikácsolásban lihegve: »Adod ide a pecsenyémet! A pecsenyémet!«

Végre egy rádobott terítővel lenyomva, megfogta, kötelet hurkolt a nyakára, s kirohant vele az udvarra.

Azt még láttam, hogy a kötél egyik végét az akáczfához, a másikat a fazekas-ágashoz kötötte, de annak csak az elejét láttam, mint

csett neki féktelen dühében nyomorult áldozatának, mert minden emberi formából kiment nagy vörös képének rémitő látását tovább ki nem bírhatván, elájultam. Legalább így hallottam hogy mondta később a szolgáló annak az asszonynak, amint bejött és kiáltá: »No most, hol van az a koldustarisznya?« — s én a hangja hallatára magamhoz tértem.

Nagyon betegnek kellett látszanom már akkor, s nagyon odalehettem, hogy nem bántott.

Hanem egypár hét múlva, mikorra újra fölgyógyultam, (amitől egész betegségem alatt nagyon féltem, mert nem mult el nap, hogy ne tenyegetett volna az az asszony: gyógyulj csak meg egyszer!) megint újra kezdődött a régi élet.

Akkor természetesen nem is gondolkodtam fölötte, mert azt gondoltam hogy mindennek ugy kellett lenni amint volt, de most sem bírom más magyarázatát kitalálni annak, hogy mért lelte olyan kedvét az én gyötörtetésem-ben, mint azt hogy öröme telt benne ha valakit gyötörhetett, s épen ugy gyötört volna akármiféle más kis leányt is, vagy kis fiut, vagy kis kutyát, mint engem, ha az lett volna a helyemben, hogy gyötörhesse. Engem a nagyapó kedvenczévé tett, hogy Miskát keseritsem, de a mások örömeinek elrontására való ellenállhatlan törekvésénél fogva gondja volt rá, hogy az én szegény kis életemet meg ő keseritse meg.

De annyira féltem tőle, olyan bizonyosan hittem hogy megtud mindent és okvetlen rajta kapna minden amit akár a távollétében is ellenére tennék vagy mondanék, hogy semmiért sem mertem volna ellene még csak szólni sem, akár a nagyapónak akár szegény szüleimnek, akik egyegy-órai alázatos látogatásra meg-megfordultak néha a háznál, s akiktől majdnem már egészen el is szoktam.

És most is, mikor annyi esztendő mult már el gyermekkorom e gyötrelmes korszaka óta; mikor Miska virágzó üzlettel bíró legjobb-módu kovácmester immár a környéken, s a nála lakó jókedvű nagyapó senkit sem szeret ugy a világon, mint Miska egész egy fészekre való gyermekeit; mikor én magam is ebben a szomszéd faluban egy — kedves öreg szüleimet is magába ölelő vidám családi körnek a központja, s apjuk által eleget foltozni nem győzött tömérdek lábbelit elcsuszkaló végtelen rozsz három kölyöknek, a boldog édes anyja vagyok; mikor mindazok akiknek az az asszony ugy a vesztére tört, az ő gonoszszándéku törekvésével homlokegyenest ellenkezőleg, az isteni gondviselés különös kegyelmességénél fogva mind-mind boldogokká lettünk; mikor a keresztény felebaráti szeretetre tanító isteni

Mester ellen való vétés legkisebb lelkiismeret-furdaló érzete nélkül egészen nyugodt lélekkel áldjuk és áldjuk az Urat hogy tőle már réges-régen — még habár olyan iszonyu módon is ahogyan történt — megszabadultunk; még most is, ha rá gondolok, elgondolva a dolgokról és viszonyokról helyes képzetrel és itélettel természetesen különben sem birhatott gyermekkorom különös gyámoltalanságát, s ama háztájon, melyre összes kis létezési kőröm terjedt s melyen túl nem is tudtam hogy van-e világ a világon, annak az asszonymnak korlátlan, és az ő kegyetlenségtől vezetett kezei közt épenséggel rémitővé vált mindenhatóságát: még most is egészen természetesnek találom, hogy úgy féltém tőle, s még távollétében is magam körül jelenvalónak, tetteim és szavaim ki nem játszható és sehogyan el nem árulható látójának és hallójának hittem.

Még csak azt mondom el, hogyan szabadultunk meg tőle.

A nagyapó egy késő őszi délelőtt hivatalos járatból érkezvén haza, valami falatozni valót kért, amíg az ebéd készen lesz.

Nincs semmi. Egyáltalában semmi sincs, várja meg míg találnak. Mondta kurtán az az asszony, akkor kezdve a tüzrakáshoz.

A nagyapó szokása szerint azt mondta rá, hogy jól van édes mamám, s megnyugodott benne, hogy megvárja amíg találak.

Én a padlás-lépcső alatt üldögéltem ekkor, de nemsokára előbbre menve, annak a legbelső szobának az ablakán keresztül, melybe csak maga szokott bejárni az az asszony, láttam hogy egy pecsenyés tálból, melyben sok darab volt még vasárnapról, mindakét kezével tömve magába, fal. Igazán falt, s vastagon maradt a zsir kétfelől a szája mellett.

Olyan vörös lett egyszerre mint a rák, mikor észrevette az ablakon keresztül hogy rábámulok.

Én elfutottam — de el nem futhattam a háztól! Délután, mikor a nagyapó megint kocsira ült, hogy egynéhány napig odalegyen, karon kapott, s hurczolt be a konyhába. Ezután azonban nem szolgáltathatta ki amit nekem szánt, mert látogatója jött, egy másik

olyanforma asszony mint ő maga, aki sokat járt hozzá, akkor nem tudtam de most tudom hogy azért, hogy pénzt hordjon ki tőle kölcsön, zálogra.

Engem hát elbocsátott, aminek következtében, tudva hogy a látogató elmenetele után fog majd elővenni, e felől való bizonyosságomban és a kikerülhetetlentől való szakadatlan rettegésem közepette úgy éreztem, mintha amíg csak a látogatás tartott egyre és egyre ütött volna.

O ha elgondolom, hogy milyen vézna kis nyomorult teremtes voltam, s egyszer sem fogta el a könyörület és szájalom, hogy lecsapás nélkül bocsáttassa le vele egyszer már ütésre fölemelt nagy nehéz kezeit; s hogy elengedtesen vele csak egyetlenegy is az iszonyú botcsapások számából, amit irgalmat nem ismerő szívében egyedül uralkodó vak dühe egyszer már számomra kimért!

— Most pedig, mondta lihegve a fáradságtól és dőhtől, mikor készen volt velem; — majd teszek én olyan helyre, ahonnan nem leskelődöl, tudom!

A kamara felé hurczolt, hogy oda zárjon. A kamrában patkányt láttak azelőtt való napon — leirhatlan irtózat fogott el, s miután hiába esdekeltem hogy ne csukjon oda, kétségbeesetten szegültem gyöngye erőmmel ellene — először életemben. Az est már ereszkedett. irtózásom még inkább fokozódott.

Soha még nem tapasztalt ellenszegülésem soha nem tapasztalt méregre ingerelte, s egyetlen lóditással bedobott a kamrába, melynek az ajtaját rám zárta, de még azután is egyre szidott, dühösen fenyegetve az ablak felé, melyen belől rimázkodva könyörögtem neki, mert egyre sötétebb lett, s nagyon féltém.

Az udvaron egy félhizott nagy süldő volt kipányvázva, mely amenyire a pányvája engedte iparkodott minél közelebb juthatni az egyre fenekedő asszonyhoz, s föltartott orrával bökdösve feléje visító ordítás közt kért tőle enni, mire az az asszony maga sem hallhatván tőle felém szórt szidalmazó kiabálását, még dühösebb lett, el-elkergette magától a süldőt, de az a másik oldalon újra melléje került, egyre ordítva, miközben egypárszor körülfonta

pányvájával annak az asszonynak a lábát, s majdnem lerántotta márnéhányszor a lábáról.

Az az asszony, talán azért hogy ne lás-sam hogyan birkózik a süldővel, elparancsolt engem az ablaktól, hol nem mertem magamat mutatni többet.

Mindez sokkal tovább tartott mint aho-

gyan itt elmondtam. Mert emlékezem, hogy még csak homályosodni kezdett mikor engem a kamarába bedobott, most meg már majdnem egészen sötét volt.

Jó darabig hallottam még egyre tartó dühögését majd ellenem majd a süldő ellen, de egyszercsak azután nem hallottam egyebet többet, mint a süldő egyegy megröffenését és egyszercsak meg már azt sem.

Talán már éjjel is van! gondoltam magamban borzadozva, s nagy féltében összehuzódva. Az az asszony is bizonyosan lefeküdt.

A faluból sem hallatszott semmi nesz hozzám.

Nagyon hosszúnak tetszett s kimondhatlan rettegések közt eltelt hosszú hosszú idő mulva kutyanyiszogást hallottam a kamara ajtaja előtt. Kinyitottam az ablakot, s az alatta álló lócza segítségével nemsokára ottben volt nálam Bundás. Ugy emlékezem, hogy nem is féltém már azután, s végre el is aludtam mellette a krumpligarmadán, mit előtte való nap hordtak föl oda az átnedvesült pinczéből.

Reggel annak a lárájára ébredtem föl, hogy megtelt az udvar emberekkel, kik engem mingyárt kieresztettek, s akik azért csődültek oda, mert észrevették az utczáról amint az az asszony a süldő pányvájától sokszorosán körülfont lábakkal a földön feküdt, a feje meg a moslékos dézsába lóggott.

TANÁCS.

Hosszu a mesterség, de rövid az élet,
Do'gozzál hát sokat, és élj keveset,
(Az élet alatt a lustaságot értem.)

Ugy élj hogy megérthesd később az eget.
Ne feledd vágyaid szárnyait metélni,
Ugy tán még boldogan is képes léssz élni.

Amit így neveznek : divat — politika.
Ne kívánd ismerni, nincs bennük haszon.
Hogyha lesből rókát óhajtanál löni,
Kerülj lapos helyre és csuszszál hasson.
Ne restelj husz-harmincz grádicson fölmenni,
Hogyha gazdag s nagy ur ohajtsz egykor lenni.

Sokat hallj, sokat láss, de beszély keveset,
Azt mondja az arabs : »hallgatni arany!«
Bár az arabs töksi, s rendesen nagy számár,
De ebben az egyben igazsága van.
Mert mikor a Chánok keveset beszélnek,
Akkor az arabsok nyugalomban élnek.

Fiúzd meg maged otthon, — nézz ki az ablakon :
Onnan is meglátod, milyen a világ,
Hogy kaczagnak azon, kit csupa viczből
Nekikeseredett sorsa nyakon vág.
Már pedig az ilyen multság nem ritka.
Hogy mi és ki a sors? Az felsőbbek titka.

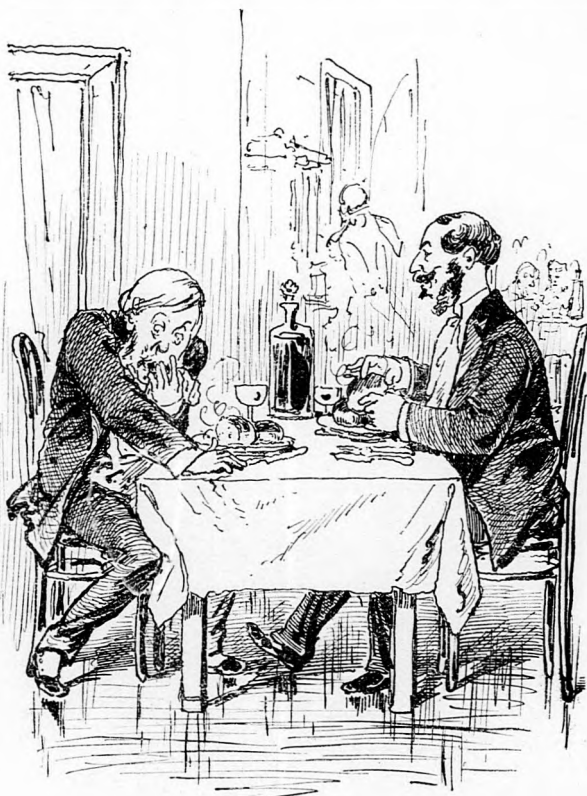
A föltámadásról.

Pökhendi Bandi (a tisztelendő ur vállára téve a kezét.) Mondja csak meg tisztelendő ur, aztán a számarak is föltámadnak majd?

— *Nem tudom, hanem azt tudom, hogy akkor sem teszi egy is a vállamra a kezét.*

A FORRÓ FÁNK.

Biz a nagyon forró volt. Amint Vili pajtás nagy mohón bekap egyet belőle, majd hogy ki nem ugrik tőle a szeme, kapkod ide, kapkod oda és még a könnye is kicsordul.

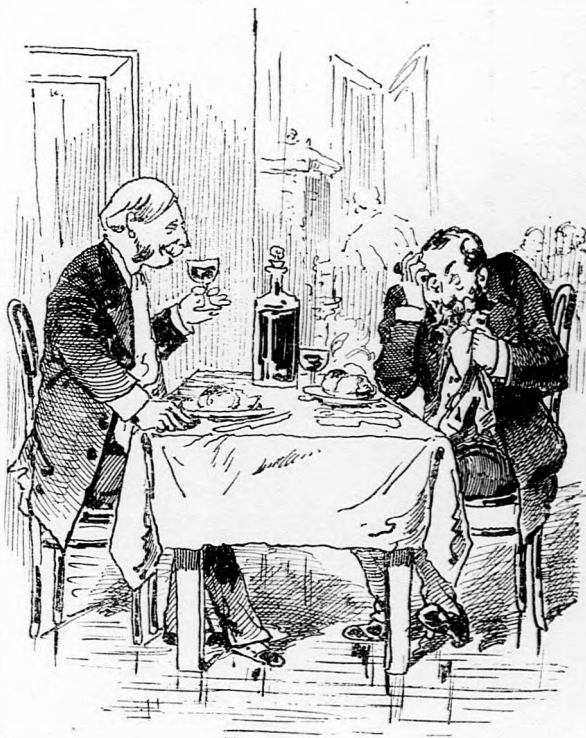

— Min pityeregsz, hé? kérdi Dini pajtás.

— Hát, felel Vili pajtás, eszembe jutott hogy épen ma tiz esztendeje halt meg az öregapám, annak az emlékezete esett ugy a szivemre.

Eközben Dini pajtás is bekapván egy fánkot, annak a kegyetlen forróságából egyszerre kitajálta Vili pajtás könnyhullatásának az igazi okát, de

azért ő sem állhatta meg hogy ugyanazon oknál fogva könnyeket ne ontson.

— Hát te mért sírsz, hé? — kérdi most meg Vili pajtás, aki ezalatt legyőzte már a szomorkodását.

— Azért, akasztófáraló, felel Dini pajtás, majd kipottyantva a fogait, hogy téged az öregapád halála napján kerékbe nem törtek!

Melyik a pap ?

A két dade egy pár lovat vitt be a tisztelendő urhoz kínálóban, hogy vegye meg. A tisztelendő urnak megtetszettek a lovak, s már majdnem megkötötte az alkut. Hanem épen akkor jött haza a tisztelendő ur huga, szép fehér ruhában. Ennek nem tetszettek a szürkekék, nem lett a vásárból semmi.

— *Hallod-e dade, mondja távozóban az egyik dade a másiknak; én azt gondoltam, hogy a fekete a pap, pedig a fehér.*

Az iskolában.

— No fiam, Pisti, számoljunk. Nagyon tele van megint a rovásod. Itt van mindjárt legelöl egy belabdázott ablak. Aztán egy tejes asszonynak a földöntött fazeka. Aztán meg hogy az iskolába verebet hoztál. Aztán a székemnek a lába alá dióhéjat tettél. Aztán a kosztos-asszonyodnak azt mondtad: ebnek kell krumplic. Aztán a leczkéből egy szót sem tudsz. — Mond meg mármost fiam, Pisti, magad, hogy mit érdemelsz mindezekért.

— Ó köszönöm alázatosan, nem kérek én semmit is.

A DIÓHÉJ.

— Jaj csak észre ne venne! . . . Lassan a háta mögé lopózkodom, aztán megcsókolom!

(De micsoda szörnyőség a már, hogy egyetlenegy lépést sem tehet így ünnepek táján az ember a háznál hogy egyegy dióhéj ne kerüljön minduntalan a sarka alá!)

— Nini, a Pista sógor! Van talán valami mondani valója, Pista sógor?

— Igen . . . Csak azt akartam kérdezni, hogy . . . hogy . . . megkelt-e már a kalácstészta?

Mikor a diáknak nem volt még oka megkopaszodni.

A borbély, a diák meg egy öreg ember együtt utazván, valami erdőben megesteledtek. Ugy egyeztek meg, hogy csak ketten fektüsznek le, egyikük főnmarad őrnök. Éjjelig a borbély. Attól fogva hajnalig a diák; az öreg hadd aludjék reggelig.

A borbély éjjélkor fölköltötte a diákot, hanem előbb leborotválta a haját.

A diák hozzáfog a strázsálishoz, de egyszer kap a fejéhez, s észrevevén annak állapotját, mondja: »No ni, az az ostoba borbély azt a vén kopasz embert keltette föl helyettem.«

Akkor tudniillik mikor ez így szóról-szóra megtörtént, nem nyomta még az iskolás diákok lel-

két az azóta vállalkra rakott sulyos görög-nyelvnek a gondja, hogy egy diák semmi megütődésre okot nem szolgáltató rendes természeti tüneméynök tarthatta volna a maga megkopaszódását is.

Mit jelent a K. B.

— Hogy mered azt mondani, hogy találd ezt a birkát te cigány, meg hogy nem tudad hogy kié?

— Tessék elhími, tekintetes szolgabíró ur, igazán úgy volt!

— Hiszen tudhatod, hogy Kapás Benczée, rajta van a bélyege is: K. B. Kapás Bencze.

— No lássa a tekintetes szolgabíró ur, milyen nagyszámár vagyok én; én meg azt hittem, hogy nem jelent az egyebet mint hogy Kővér Birka!

A NAGY FÜST.

Jancsi, a hajdu, tüzes parazsat hoz a nemzetes urnak a pipájába a konyhából.

— Mit törölgeted úgy a szemedet, te Jancsi?

— Hát, kérem alázatosan, nemzetes uram, irtóztató nagy füst van a konyhában, a ment a szemembe!

Az irtóztató nagy füst.

Az a zsák.

— Ejnye ilyen-olyan cigány, mit keressz te itt az én kertemben?

— Hát kérem alázatosan, nem jöttem volna én magamtól, hanem a nagy szél dobott be ide.

— Jól van jól, de hát az a répa mit keres a kezében?

— Hát kérem alázatosan, megkapaszkodtam a szárában, hogy a szél el ne vigyen, de bizony kijött a földből.

— Jól van jól; de hát az a zsák minek a válladon?

— Az . . . az . . . hiszen csak azt a zsákot ette volna meg a fene!

— Ejnye, ha már úgy megfeleltél a többire, hát arra a zsákra éppen nem találisz mentséget?

— Ugyan kérem alássan, hol vegyen az ember egy zsákra való mentséget!

KOBI AZ ELLENÁLLHATATLAN.

— Hogyhogy, kedves barátnőm, hát mégis csak feleségül még Galizenstein Kóbihoz? Pedig olyan sokáig ki nem állhattad!

— Igaz. Hanem egyszer lovagolni láttam, és akkor beleszerettem! Ah, ha láttad volna kedvesem, ellenállhatlan volt!

Akinek semmi köze a dologhoz.

A vonat már kétszer fűtyült, hogy most mingyárt indul, mikor egyszerre valaki a pályaudvarba fut, egyre kiabálva: »Majer ur! Majer ur!«

Az egyik vasuti kocs ablakán kíváncsian üti ki erre a fejét egy fürtösfejű lengyel keresztelkedő.

Az a kiabáló ember meg odaugrik, s fölkapra hamarosan a fölhágóra, pofon üti a fürtöst. Aztán hamarosan elszalad.

A fürtös nagy méltatlankodással kiabálja oda a kocsivezetőt, s elmondja a rémitő esetet, és hogy neki elégtételt szerezzen mármost ezért.

— Csakugyan Majernek hiják magát? kérdi a kocsivezető.

— Dehogyan hinak! Sohasem is ismertem ilyen nevű embert!

— Nohát, mondja a kocsivezető, bereteszelve az ajtót, mert a harmadik fűtlyentés hallatszott; — akkor mit lármáz! álláthatja, hogy akkor magának az egész dologhoz semmi köze.

MINGYÁRT OTT LESZÜNK.

— Messzire van még az a bolt, ahol a medvét mutogatják, édes mamám?

— Most mingyárt ott leszünk, kis leányom.

Hanem utba esik a posta, és a mamának eszébe jut, hogy föladni való levele van.

— Mamám! Mamám! Ne menjen közel!

A KALAPOS BOLTBAN.

— Vedd meg a fehértollast, Melánie. Az szebb is, izlésebb is, jobban is áll.

— Nem, mégis inkább a feketetollast veszem. Ez drágább.

A jóra való ember.

Urambátyám látogatóban volt ügyvéd unokaöccsénél, ki lefekvéskor nagy szolgálatkészen még a csizmáit is lehuzta.

— Majd aztán itt lesz a csizmája, urambátyám, — mondta eközben.

— Látom, hogy jóra való ember vagy, öcsém, mert ügyvéd létedre mikor már lehuztad a lábamról a csizmámat, még mindig elismered hogy az én csizmám.

A NEM ELADÓ LÓ.

— Ez a lova komámuramnak rugta úgy meg a megboldogult komámasszonyt, hogy aztán nemsokára . . . ? Az isten nyugosztalja szegényt!

— E biz ni, ez a deres.

— Nem adná el a komámuram? Nagyon szeretném!

— Nem eladó ez, komám. Ki tudja, nem házasodom-e meg újra.

Az „Üstökös“ 1880-iki évfolyamára januáriustól martius végéig 2 frttal, januáriustól június végéig 4 frttal előfizetéseket elfogad a kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere, Athenaeum-épület.

Laptulajdos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió-uteza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Főmunkatárs

SENKY PÁL.

Üllői-ut 22. sz.

Rajzolja

JANKÓ.

X. évfolyam. X. évfolyam.

„MERCUR“

hiteles sorsolási közlönye

az osztrák-magyar és a külföldi utriéri ékpapírok kisorsolható államzaloglevelek stb.-nek.

A bank-, pénz és vasutügy folyóirata 1880. január 1-vel új egész éves előfizetést nyitunk a tizedik évfolyamra.

A „MERCUR“ magyar és német szöveggel 3-4-szer jelenik meg havonként, szükség esetében még többször is, és pedig minden jelentékenyebb huzás után; könnyen érthető rövidséggel, czélszerű és táblázatos átnézetekkel hozza a hiteles huzási lajstromokat, valamint a **maradványait is, vagyis a kihuzott és fel nem vett nyereményeket s ennél fogva az értékpapírokkal bíró közönségnek nélkülözhetetlen közege.**

Előfizetési díj bérmentes házhoz küldés vagy postai szétküldésnél egész évre csak 2 frt

A „MERCUR“ kiadóhivatala 12. BUDAPEST.
Dorothy-utca

Kérjük az érthetően irt lakezím és utolsó posta beküldését. Az összeg beküldése legczélszerűbben postautalvánnyal történhetik.

9. mérleg-utca 9. I. emelet.

kocsi szám, valamint ölmozott zsákokban 50 kiló szerint házhoz szállítva ajánl **Böhm Ig.** árusító ügynősege kizárólagos porosz köszönnek.

Megrendelési iroda

9. mérleg-utca 9. I. emelet.

Temesváry Móricz
cipő-gyára

Budapest, király-utca 2. sz.
Orczy-ház.

A téli szükséglete ajánl nagyban és kicinyben:

Hölgyek számára:

Nemez pongyola cipőket minden színben sarkokkal és csukorral . . . . . 1 frt 80 kr.

Eberlasztang vagy bőrcsugos topánokat magas vágással, a legfinomabban kiállítva . . . . . 3 frt.

Czugas bőrtopánokat, erős chagrin vagy bornyubőrrel veres nemez-béléssel, sze elve. Dupla talppal, erős időben tartós . . . . . 3 frt 40 kr.

Urak számára:

Topányokat, bornyu vagy bagaria bőrből, szegzett és srófoli duplatalppal, igen erős . . . . . 4 frt

Topányokat o. osz lakkbőrből, szegzett dupla talppal és srófmunkával, munkába és erős időben való . . . . . 4 frt 80 kr

Térdcsizmaká, dupla bagaria bőrből háromszoros csavarral ellátott dupla talppal vízmentes 8 frt 80 kr

Ugyanaz o. osz lakk bagaria bőrből . . . . . 12 frt

Megrendelések postai utánvét vagy az összeg beküldése mellett a legpontosabban megküldetnek.
Kiműritő árjegyzékek ingyen.

16

év gyökeres eredmény minden kétség kívül biztosítja, miszerint a Thedo tanár féle

szakállhagyma

a legjobb és legbiztosabb szer szép szakálnövés elérésére.

Számtalan férfi, sőt a legmagasabb körökből is e szernek köszönik szép szakállukat.

Ezen szer a szakálnövést hihetetlen gyorsasággal eszközli, ugyannyira, miszerint sőt 16 éves ifjúnál is a legrövidebb idő alatt teljes szakált növeszt, — mi ezekre menő bizonyítványok által igazolva van.

Tekintetes ur!

Megvallom önnek, hogy valamit minden ilyen szert, úgy a szakállhagymát is hühónak tartottam, de esetleg meggyőződtem egy barátomnál ezen szer jelességéről és kérem önt a mellékelt összegért egy csomagot ezen kitűnő szerből küldeni. Maradván tisztelettel

Miechura A. m. p.

Egy csomag ára 2 frt 10 kr.

Kapható **Török József** gyógyszerész urnál, Budapesten, király-utca.

Kopaszág

és a hajszülés és a pikkely képződés ellen a naponta beérkező hála- és köszönet-iratok szerint legjobban használható a **TANIN-OLAJ**

Dr. Moras-tól.

Tekintetes Fürst József gyógyszerész urnak Prágában. Soknemű gyógyszerek nem voltak képesek a hajszéstől meggyógyítani, míg orvosom ajánlatára a dr. Moras-féle **tanin-olajt** megkísértem, igen rövid idő alatt ezen bajomtól megszabadított. Erdem szerint ezennel a nyilvánosság utján e kitűnő készítményt megdicsérem, és készítőjének köszönetemet kifejezem.

Prága, 1877. február hó 10-én. Kinsky.

Tisztelt gyógyszerész ur!

Én sem mulasztatom a dr. Moras-féle **tanin-olajt** érdeme szerint a nyilvánosság utján megdicsérni, mivel engem nem csak a hajvesztés és a pikkelyképződést mentett meg, hanem új és tömött hajnövést is idézett elő.

Bécs. Andrássy.

Tisztelt gyógyszerész ur!

A kopaszág ellen a legjobban használ a dr. Moras-féle **Tanin-olaj**. Kérem sziveskedjék még egy nagy üveggel küldeni. Tisztelettel Prága. Jeremiasch, cs. k. törvényszéki tanácsos.

Kapható üvegenként 1 és 2 frtjával **Török József** gyógyszerész urnál Budapesten, király-utca.

Mook-féle pipere-gyógyszer!

1848 óta egyedül orvosilag kitűnőnek bizonyult bőrbajok ellen Mosakodandó

Mook-féle kali-crème-vel,

1, 2, 3 és 4 erősségű üvege 1 frt. olcsó szétküldéssel

Fürdendő

Mook-féle fenyőtű-kivonatban

1 fürdőre való üveg 40 kr.

Mook, VI., Mariahilferstrasse Nr. 41. Wien. Szétküldése legjutányosabban. A cs. k. udv. tábori és más hírnevezetes gyógytárak szállítója.

Budapesten kapható **Török József** gyógyszerész urnál.

!!! Utánzat ellen óvakodni kell !!!